

Eva Mašková

POZLACENÁ KLEC

DETEKTIVNÍ NOVELA

2. MÍSTO V LITERÁRNÍ SOUTĚŽI
TALENT PRO ART 2020

TALENT
PRO
ART

Eva Mašková
POZLACENÁ KLEC

DETEKTIVNÍ NOVELA
2. MÍSTO V LITERÁRNÍ SOUTĚŽI
TALENT PRO ART 2020

Pozlacená klec

Detektivní novela

Copyright © Eva Mašková, 2021

Edition © Talent pro ART, 2021

Cover picture: Natálie Březinová

www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-7629-040-2 Pozlacená klec (PDF)

978-80-7629-041-9 Pozlacená klec (Epub)

978-80-7629-042-6 Pozlacená klec (mobi)

978-80-7629-043-3 Pozlacená klec (AZW3)

První den

I.

„Sakra, kdo zas co chce,“ zaklel vrchní inspektor kapitán Jindřich Daněk, když mu v baťůžku začal vyzvánět mobil. Vysoký, šlachovitý padesátník s náznakem počínajícího břicha slezl z kola a přijal hovor. Volal velký šéf. Dlouho jen poslouchal, prohraboval si poněkud přerostlé, mírně prošedivělé vlasy. Nakonec zavrčel: „Planý poplach, uvidíš. Jo, sjedu tam rovnou.“ V mobilu vyhledal nejkratší cestu a se zabručením se vyhoupl do pedálů. Měl před sebou aspoň dvacet kilometrů zvlněnou krajinou a slunce už pěkně připalovalo.

Když dorazil, forenzní tým v domě právě končil. V přízemí nahlédl do ložnice s mrtvou a pokynul stážištky strážmistřyni Katce Šipkové, ať ho následuje. Zamířil do zahrady, aspoň si to otravné narušení víkendu trochu zpříjemní.

Rozsáhlý pozemek se táhl těsně podél břehu přehradní nádrže. Svažité pažit, obkroužený ze tří stran vysokými stromy, protínaly záhony růží a pečlivě sestříhané živé plůtky. Ticho přerušoval jen zpěv ptáků a šumění slabého větru v osikách. Vzpomněl si na úmorné kilometry mezi chatami nahuštěnými na miniaturních pozemcích. Těch aut a lidí! V dnešní masové spotřební době je prostor největší luxus. Skrýt se daleko od hlučícího davu. Zatoužil natáhnout se na vyhřátý břeh a zaposlouchat se do šplouchání vody. Jen tak ležet a pozorovat hru světla a stínu v korunách stromů. Zhluboka se nadechl. V prohřátém vzduchu se vznášela jemná vůně čajových růží a zimolezu, což ovšem Daněk nevěděl. Přírodu měl rád, ale květiny ho nezajímaly.

Sedli si do stínu na bílou dřevěnou lavičku. „Tak co pro mne máš?“ obrátil se na dočasnou členku svého týmu.

Katka vytáhla notes a snaživě spustila: „Dnes v 9.21 zavolał JUDr. František Koláček, 38 let, linku 112. Požádal o lékařskou pomoc a policejní asistenci. Sanitka a hlídka městské policie dorazily skoro současně, v 9.35. V ložnici v přízemí domu našli mrtvou ženu, majitelku nemovitosti. Leona Widimská, věk 65 let, vdova. Ležela na zádech ve vlastní posteli, oči vytřeštěné, obličej lehce zmodralý a v ruce inhalátor bez náplně. Žádnou bombičku, která by jí mohla vypadnout, jsme v pokoji nenašli. Dveře do

ložnice byly zamčené zevnitř, klíč v zámku. Okno bylo otevřené, ale je v něm mříž a neporušená síť proti hmyzu. Dveře vyrazil syn Martin Widimský, 41 let, svobodný. Přihlíželi tomu další rodinní příslušníci – dcera Vanda Kaňková rozená Widimská, 47 let, rozvedená, bezdětná, a bývalá snacha Marie Widimská, 43 let, vdova, s desetiletou dcerou Leonkou. Ta ale v domě není, jela se skautem na tábor někam k Vlašimi. Stará Widimská nepřišla dolů na snídani a na klepání a volání se neozývala.“ Odmlčela se, když nijak nereagoval.

Seděl se zavřenýma očima, dlouhé nohy v cyklistických tretrách natažené před sebe. Ale poslouchal ji dost pozorně. Aniž otevřel oči, se zeptal: „Co tu takhle po ránu dělal ten právník?“

„Měl schůzku s Leonou Widimskou, prý chtěla změnit svou poslední vůli.“

„A sakra, to je jak ze špatné detektivky. Příčina smrti?“

„Zástava dechu. Ale doktor se kroutil, nevyloučil cizí zavinění. Měšťáci to museli předat nám. Velký plukas zuří, že na to nemá lidi, teď v době dovolených...“ Odmlčela se, došlo jí, že jedna z náčelníkových obětí sedí vedle ní.

„Co sebevražda?“ chytil se stébla naděje. Jestli si to udělala sama, dovolenou možná půjde zachránit.

„Nevypadá to na ni, není důvod. Podle rodiny byla zdravá a plná energie. Spravovala svůj majetek úplně sama a měla nejrůznější plány.“ Rozhlédla se kolem sebe. Byla v tom špetka závisti, jako státní zaměstnanec majetkové starosti Leony Widimské zřejmě na vlastní kůži nikdy nezakusí.

„Věděli, že chce změnit závět?“ Rozepnul si dres, slunce žhnulo.

„Jo, věděli. Řekla jim to včera večer, po večeři. Sešli se tu na oslavu jejích narozenin, která se zřejmě brutálně nepovedla. Napřed se s dcerou pohádala kvůli kočkám. Pak štěkala na snachu, že do domu vpustila vosy. Měla z nich panickou hrůzu, údajně trpěla silnou alergií na žihadla. A když si Martin při večeři několikrát rýhnul a Vanda zvrhla skleničku s vínem, tak už prý úplně soptila.“ Zalistovala zápisníkem, aby si připomněla detaily. „Na všechny ječela, že jsou jen trapní lůžři a nevychovaní burani.

Vyhrožovala, že jim nic neodkáže, protože si nic nezaslouží, ani pořádného vnuka jí nedopřáli..., to tedy asi byla dost srandovní scéna,“ dodala, trochu znervóznělá, že zase mlčí.

Poslouchal ji, ale víc ho bavilo pozorovat rybářovu lodičku, pomalu se sunoucí podél břehu. Který blázen chytá ryby v pravé poledne a v takovém vedru?

„Takhle přesně to formulovala?“ Konečně se na ni podíval. Zelenýma očima. Obvykle byly našedlé, ale měnily barvu, když ho něco podráždilo a vraštil obočí.

„Ne, to je moje shrnutí. Řekla jim toho ještě víc a samozřejmě trochu jinak. Mám ti to přečíst?“

„Teď ne, ale pro příště bych prosil jen fakta, vlastními slovy svědků a bez osobních názorů.“

Pohodila hlavou, zase jednou zapomněla, jaký je Daněk puntičkář a suchar. Psi čumák. Věděla, že pracovat s tak zkušeným a úspěšným kriminalistou je pro začátečnici jako ona velká příležitost a vážila si toho. Přesto jí jeho způsoby lezly na nervy.

II.

Rozhodl, že jako prvního vyslechnou doktora Koláčka. Posadili se do stínu rozložitě vrby. Větve splývaly až na zem jako zelený stan, jen na jedné straně je někdo dovedně zkrátil, aby bylo možné pohodlně vejít, usednout na jednu z kovových židlí a z příjemného stínu pozorovat dění kolem.

Právník, velmi formálně oblečený do bílých kalhot, tmavomodrého saka se zlatými knoflíky a s patkou ulíznutou dozadu, vypadal jako by právě vystoupil z filmu italské nové vlny. Mimoděk zakroutil hlavou nad Daňkovým pestrobarevným cyklistickým dresem a vlasy zformovanými helmou do ježatého hnízda, ale profesionála v sobě nezapřel: „Jak vám můžu být nápomocen, pane kapitáne?“

„Ještě sám nevím, pane doktore. Čekám, co řekne soudní lékař. Nechci zbytečně obtěžovat pozůstalé, třeba ani nebudu muset.“